

Lwowska Narodowa Naukowa Biblioteka Ukrainy im. W. Stefanyka.

Odział Rękopisów

Zespół (fond) 9

ZBIÓR RĘKOPISÓW RÓŻNEJ PROWENIENCJI

1322. „Osnowa” czasopism dla nauki i zabawy. 1892. K. 4.

STRONY NIEZAPISANE NIE ZOSTAŁY ZDIGITALIZOWANE

Львівська державна наукова бібліотека
РУКОПИСІВ

Фонд 0/н

Опис _____

Од. збереження 1322

Папка _____

Основа " - газети со для
" науки і заводи між редакційною
Механика Бронхи "

1892

Львів

Літограф.

г. 24.296

О С Л О В А

расотисъ днѣ науки і забави під редакцією Максима Гюгана.

Сила политви (вазга)
(Максим Гюган).
(Пильме.) IV.

квітті між та болкив, мов
голоси розбитної кобзи, розно-
сити ся в воздуху, немаче стівів
сумну кародійну пісню, а шум
березового ліска урлялодрував, на-
бав дивної краси їм. Дещо ді вноду
дався шум і звук флюари, що
сумно сумно вигравав, а разом
з нею немаче плакала ціла
природа. Все ^{то} устиковало роз-
болене серце Шваса, а ся чудо-
ва тися флюари, тронули єго
найніжнійшія чувства, відкрили
ла очи і він глянув на світ.
Перед ним розстала широка,
мов море рівна долина засія-
оболомо коней стадо пасеє на цуїтою, високою, травою.
Ту або там висувалися цвітані,
мов дивились на виходяє сонце.
А десь далеко далеко мавчило
при раннім світлі сонця,

Рано. Мрака піднялася, та мов
через сито пропускала червоні
лучі виходяєго сонця. В при-
роді все ворохнулось. Зі вхо-
ду повіяв вітрець легенький,
порушав листками, та розбу-
див зріпаною пташиною. Вже
знов розводив соловей свої щебе-
таня, а дяклик кричур та
товче по деревах. Стадали
позмигались ворохи та кра-
ваючи потягли на фрар. Та
оболомо коней стадо пасеє на
а мір ними змиганою, то
знову змиганою цілими ста-
дали штаки, та шумить
мов вітер на степу. Вреш-

Кіюва дерев та було видно аш
ку, що стояла одна адмісенова
на цій долині. З неї то чу
сився сей чудний прислушення
голос орлоури. Губно забилось
в него серце, немцед ашло вис.
Кочити з грудди а якась наузві
чайна сила почала его студи
тигнутти. Він пристїшив
свій хїд та вимитв став не
роз хатого. Голос орлоури
заголосив ще туженїше.
Губитв ся на мота вгам
своїм не вірїтв. Мрєд ним
хатина з двома віконцями
та на увах кур. нїх шоб кан.
Що зїтерло а віждїв; він рївнїше
почув на собі страшний по-
лид харївнїше, що збирала ся на лавку,
з росото зїлї, бо се була субота.
Мрєд не не захмїлїтє пов
мїло довбенсок, аф мїна
мїсом мїшла. Хатї ворх.
мїлає. Увасо хтїв утїкати,
але врє коло него, а з него
ї вїдлатї, горнїї мєс. Рїдїї
кафе з харївнїше на него. Ук
вєнїв Увасо надурїтїтє,
ає він врє отїмївєн в адї.
Що него харївнїше та вуд.
мїтїтї мєс. Врє стїкли

орлоура а тужна мїтї з
сїдної кімнати, перелївїлає
в него грудди. Вїмїкївєн в ту
мїно; серце в него забїлосє
а він нагадав собі матїр.
Вїстїтї мїше, кафе; а нїу по-
мїшї дїє дорогої матєрї, не
позвїтїє мене твої похїтїної
моє похїтїно. Мїно, лавбї сїгї
засмїлїлає харївнїше, а сїгї-
похїтїтїє по мєлодєно кїмн
мї. Мї бїлосїє нїкого не вїно.
Вудрєнїє, закритїєв не своїмї
лосїмї, та хтїв стїкїтїє з
лавкї. Мї нїкого не вїно. Гїв
мїмї голосїше засмїлїлає га.
Вїдїєвєн а сїмї прївїєв до роз
пуркї молодого Увасї. Він свє
мїї затїлаєв. Мї
зїрїєвєн а зїрїєвєн є бурїє
наз хатїно; зїмїїло засвїє.
мїло мїї похїтїноє далєко
по газ гонї. Ук фурїє, кафе
Бєрїє мїтїє мї
зїлї, мїдїє фїтїє. В мїтїє
мїє будєш
похїтїє вудє та зрєва із гатї,
се всї тїєв рєботї. Скї, мї
сїтїєвєн, та вїшїєвєн з мїтїє
Сїє зїрїєвєн мї того мїрє
Бєв кєтїєв з вєлїтїєвєн фїтїє

та кинувся на землю до мо-
литви. За хвилино засвітав
вітер в дзуге. Се гарівниці
поїхала на лису гору на розшо-
ву з кортани.

(Пам'ять душі).

Сельська іділла.

На скелі твердій хлопчина сидить,
Недалеко такі оверки пасуться,
Тієї скалою в доли рігенька шумить,
Воду її бистрої а каміне бить.

Пастух молоденький на дудочці
грає,

Жадна го в світі фурба не граде,
О своїй миленькій він все лиш
гадає

У дла милої своєї він тільки фиве.

Сонце вже стало в сямій висоті,
До алоїзья дівчина тихонько при-
їхала при ній на зеленій траві;
Она то обідать аму принесла.

Тихонько любовні шепотять собі
речи,

Оби при собі на серцю раденокі
А в недалекім ліску ч ліщени,
Пташочок голос лунав веселенко.

Казка народна
(Лемківська.)

Усправді на друшій земі свис-
нув три рази: Уїла урла
пташки налетіла. Верера.
Ковав, а ту нема одного вороб-
ця. Свиснув ще раз, і кривий
воробець прилетів. Могді
считав він пташків чи они
не виділи фрінки, щоб и не-

тіла з дитиното. Воробець
сказав, що знає. Тієї ~~ка-~~
того, кафе, а мало мізго.

Старець дав воробцеві калу-
бок, і кафе. Тієї ~~ка-~~
і втіти за собою по землі той
Клубок, а ти, кафе, до коловіка
будем да ним ітти. Они так
зробили. Так прийшли до ве-

ликої гори де був дікменто:
внї дім. В тім домі сиді-
ли три фрінки. З них одна
була фрінка того коловіка.

Він пішов до кати сїав під
коліном а на приліжку сї.
или пироги. А він був голо-
ден, (бу деєр так довго ішов).

Тай вбав вишодати по одно-
му. Але го нікто не бачив.
Але ту сїм сїрів коло сї-
шка. Зобачив, що пироги,

Вітання

(пісні при келійці)

сказав: Мамо у нас мусайть хощ
бути, бо в горілку тим раз
менше тирців. Мати не
взяла. Виходить з хати, ах
побачила чоловіка своєї
Коліном. Попросила бачисе
і стала ростити зубами. Раз
вирвалася до церкви, а
чоловік їй мшила ключі,
щоб потаму замкнув. Тоді
ключі заборонила йому замк-

дати до одної кімнати. Він
однако не послухав. Від-
чинив; зивитьсь, ах там дий
дух сьобаний девятьма лан-
кухами. Коли дий дух зоб-
ув его кого себе, попросив,
щоб дав йому кавалок хліба
і шклянку води. Він зів і
вирвав параз три ланкухи.
Він попросив другий раз. Той
чоловік дав му. Він вирвав
за тим разом вкере всі, і
німав над церкву де були
ті три до фінки. Коли
они повисодили, він погна-
нав їм голови та вкере.

1. На щорі мени щастя нішого
Як а маю доброго шилого?
А він мене чула ти туска,
Він мені ні, не забороняв.
Вулаи мила, гулаи шрнорива,
Токи моя головонока црива,
Он як моя головка стибне св
Ой то твоє гулаи шинетовку

2. Терном, пернем терниного;
Куди до кума до милого
Корсеновати окою креше
А роботи в руках несе:
А ти куме не дивуйся
Бо а зипрів тай роззубсь.
Твері масла на тарілку:
Тойки куме по горілку:
За ліну ту за розину,
А кум, кума за чурину.

3. А хог а си стиренюка;
Заграйте ми з зрібкенока,
Заграйте ми на дузи:
Плецинь мені ві моде:
Плецинь зати; плецинь дожи
Плецинь сини, невітожки,
Плецинь мени, моєй воцужа,
А зазнала з вами лужи?

Просимо Вн. Читателів о
прислання подібних казок
Редакция.

В Врїкї вци біз М. Тарни
Записав М. Тарни

Хроніка Інституту нова там не було ані одного - не в
решті педагогічного під керівництвом і старших (як когось
покривом св. Миколай у Львів. би можна до сучасності) Дирекцію

(Діалог)

В попередній числі були ви нехай осядуть результати. Які
численні обов'язки, які було добра мов мата (що до іди), і ста
на себе товариство педагогічне давала добре, а інших як на сон
засновуючи Інститут, з котр. ці, обрив звав, сили до праці
рогоб мамі вийти світла були, тоф і результати ви
Руси. Приглядати ся те. нав не аби який: на в з чим
пер о скільки стовнило око, у перших.

а власнево видін Інституту, з другим міроком зайшла в
свого задану в протилу тих мала зміна. Настоятель прот
прох мій. Не будемо в ганд. шов вкрі зміни. Сей чре пр
ти глибоке в справе видін, самім вроді показавсь енергій
бо сі нам і не може звісти мій мій. Та ба! не так ко сто
а по части ми не комісії не ро уразь ввести все в лад. Ми
осудити. Будем дивитись м. нераменю були різні котрі
ме на змі тай не добрі нераз енергійно тоф поєди
сторони в вихованю учени. [до вихованю треба вправити
ків Інституту, котрі Веселе зрешта, (як казати, воно
нам найбільше падуць в козацькі вкоротились, бо за
очи і то в самім Інституті в части. Дрмо(?!) айсно підф
Та жай мим ся може що и

Де хотіа не ма там мий у. тому хити зарадити, сий
ляють. Се. ерши міврік не встоєб со раведли виї то
заснованого Інституту. Наво. підступом, а до того призвича
втелю чи то з причини сла. товати когось з молодих мий
бости зми браку часу чи моф не ковоє добре. Найбільше
и з браку енергій зовсім не підступу або ска рім айну
заним свєд вихованєм уче. негради зривано ч и мій
шків (а моф казати, що та лєкції. впркоти не др

6
було. Насто вчитель переставше.
Бав сам лекцію, та собі
було дуже добре кожд уче-
ники були з добою добре
випробавдені, з виковавем
та прихильностію до
насто вчителів. Насто вчитель
не уважали (з вишнього
кількох) яко насто вче-
ля але яко кажда. Через
то лекцію сво моф наз.
вати іграшкою, а при-
носила некористі учени-
кови, бо той здавши лек-
цію, бо в сн дальше вичи,
щоби не вик. площ що
вик шахрвав при лекції.
Смб, при лекції не було,
а прикажі мене не були з
такою строго снію прова-
дені тоби моф і інакши
результат був витав, котри
ріфрмив сн о тільки від
попередного що місце двійок
були поправки.
Се моф сказати було лише
з погачку, бо се стара-
носк викоринити, так як
і інші. А більше видні ви-
би у учеників. Укразбура.
мислю сн в куїку а насто.

ителю (в добрім уморі) забав
науки та то одишудам што
загарили. До більшого оу, здо-
вань була; бібліотека до-
стать багата; та не було
кого, (розуміє сн наст вчитель
не моф розриватись на всі
сторони), щоби навчив ко-
жестатим з неї. Сею мір-
ку займає откре виче змі-
на, і то стрелюра до мур-
шого. Сею міркову моф-
сказати хто хотів буде
добрим то міг а навчив
мав в тім вичуді вели-
ку полір, а хто ні, ко і
Інститут був місцем
достать відновішим, (були
добрі колішкі, що виче
навчили). Слава Інституту
через той рік не була
коче добра. А найбільо-
шого хибото в тім році
як по части і в сніду-
нім було то, що кафедри
і думи до Інституту мав
на азі нершу кассу (коче
і за дурно) [Се поспіне
не є від мене але кубем
на селі з ует одного ро-
віка]. (Дальше буде)

Крива

васотись уторис тикис сатириситис
визагитис деск-колис тиз редагиситис М. Д. К. М. Е.

Поступ в Інституті.

Челестітис торні круки взилис тиз хм
ри,

Гри люба дівчинонько до дади то тар

Там того курсу сварилис ученики, а того вѣре и
директори; се поступ великий, лише так далше а
щось з того дуд. Ученик з учеником посваривек;
директор притисов розборонив; нікто і цваси не звер
тав. Тепер кафедри мусят дивитис, бо се вѣрив
Кафедри має своїх прихлонників, оден за тѣм дру
гий за сѣм. Між прихлонниками сварки; бо і за шо.
Віяті Інститут свертисек. Де трох господарів,
(а між ними мужри) то хата не метене. Гляі
Вам вижде на здоровль. До побачень Е. М. Д.

Редактор: Штумайте "основу" до виадо.

Прихлонника (в куті) ха, ха, ха, ха, вѣдвіго неси.

Спасибі! —

